

Dansk debut med perle-pop

The Shout andet end en musikalsk fotokopi

The Shout: My Child. Producer: Søren Mikkelsen og Johs. Andersen. Intermusic. cd.

THE SHOUT, der består af sangeren og sangskriveren Johs. Andersen, guitaristen Christer Båge, keyboardspilleren Morten Buchholz, bassisten Dominic Gale og trommeslageren Søren Mikkelsen, står for en sikker, dansk debut med cd'en My Child.

Sangskriver Andersen har lært melodiskrivning af især Simple Minds/Jim Kerr, men han henter akkordstrukturer fra den nye, engelske guitar-pop. Men det gør ikke My Child til en musikalsk fotokopi af forbillederne. For sammen med resten af The Shout formår Johs. Andersen at skabe en helt enkel, men meget fint optrukken popmusik, der ikke spurter afsted mod det lifflige omkvæd, så snart lejligheden byder sig, men som i stedet tager en lille melodisk omvej.

Der er masser af luft i cd'ens tolv spændstige numre. På Someone's Playing A Trick On You er der for meget mellem de to eneste optrædende, klaveret og stemmen, til at de finder hinanden. Akkorderne er for upræcise, og vokalen ud-

PLADER

flydende.

Men der sker ting, når rytmesektionen kobles på. Så kan The Shout sætte melodier som singlen My Child og Time Don't Know sammen til perle pop med guitarerne ringende ind fra yderkanterne og numre, der arbejder sig godt deropad.

Og så er der en usagthed i sangene, som er sjældent i en tid, hvor banaliteterne kun fås i X-large.

Merzy: Rock The Blues. Producer: Merzy og Peter Iversen. Iceberg Records/Polygram. cd.

B SOM i banal og B som i biceps. Trioen Merzy, der består af sangeren, bassisten og sangskriveren Henrik Bjørn, guitaristen og sangskriveren Tim André og trommeslageren Mickey

Hurricane, har begge dele med på deres cd Rock The Blues.

Merzy spiller en tung boogie- og bluesbaseret rock, hvor navne som Gary Moore og især ZZ Top ikke er ukendte. Og det herlige er, at selv om tiden har nedlagt forbud mod konventionelle rundgange og tykke lag guitar, bruger Merzy dem med en enkelhed og en tro på sig selv og sangene, der presser luften ud af banaliteterne:

Det er tungrock, men uden skabet fuld af attituder og hule episke ambitioner på den ene side og uden spejlet fyldt med øvelser i søgte ægthed og helt ærlig ærlighed på den anden. Sejt og ukompliceret rykker Merzy ind i kroppen. Vrider nyt liv ud af de gamle akkorder og slubrer den fælles energi i sig.

Rock The Blues er ikke nogen stor plade, men den er god, fordi den ikke låner sig til musklerne. Sejgheden er helt dens egen. Skabt til live-situationen, men uden at sætte til på ambitionerne om den gode plade. Og sangene holder sagtens til dem.

Hvadenten man er født til tungrock eller ej, er Rock The Blues trods den selvfølgeligelige titel en kompromisløs cd.

MARC GIRELLI